

SLAVOJ VLČEK

NEUVERITELNÉ PRÍBEHY

ZBIERKA KRÁTKÝCH POVIEDOK

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené.
ISBN 978-80-560-0178-3



SLAVOJ VLČEK

NEUVERITELNÉ PRÍBEHY
(ZBIERKA KRÁTKÝCH POVIEDOK)

Grafická a technická spolupráca: Franko Štefan, Fijas Štefan,
Ličko Michal

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0178-3

PROLÓG

Alfréd Hitchcock, majster hororu a "neuveriteľných" príbehov sa raz vyjadril, že každý sa rád bojí a každý rád prežíva to príjemné mrazenie pri čítaní alebo pozeraní hororov. Tesne po revolúcii ešte vždy pretrvával ich nedostatok na našom trhu, a tak ma moja žena Valéria požiadala, aby som ich pár pre ňu napísal. A tak som to urobil. Niekedy mi k inšpirácii stačila len jedna veta, niekde prenesená, alebo aj len jedno slovo.

Neverte tomu čo vidíte, neverte tomu, čo počujete, neverte tomu, čo cítite, ale neverte ani tomu, čoho sa dotknete.

A tak Vám, milí čitatelia želám, aby ste aj Vy pocítili to príjemné mrazenie pri čítaní mojich príbehov.

ANOTÁCIA

Dovoľte mi, prosím, aby som Vám mohol predložiť zopár príbehov, ktoré poškodili Vašu bránicu. Každý má rád, ak sa môže trochu báť, ak sa ovšem to, čoho by sa mal báť, neprihodilo práve jemu. To už je potom celkom iný príbeh. A potom už ak to prežije, len nerád o tom rozpráva. Ale svet je plný neuveriteľných príbehov o ktorých si radi prečítame, a tak mi nezostáva len dúfať, že týchto pár príbehov Vás príjemne naladilo a dobre pobavilo.

Slavoj Vlček, autor

OBSAH

PROLÓG	2
OBSAH	4
DVE SUDIČKY.....	6
IBA DIEVČA	10
OHŇOSTROJ	17
PÚTNIK	22
RAZ VOJAK, VŽDY VOJAK	25
VÁZA.....	29
VYRADENÝ ROBOT	34
ZÁHADA	38
ZEMETRASENIE.....	40
KLÁŠTOR	42
SUP	45
TRI ČARODEJNICE	47
HMLA.....	50
VAROVANIE	55
ŽELEZNIČNÝ PREJAZD.....	57
LIVREJ LOKAJA.....	59
MINCA	61
TIEŇ	63
ZÁPLAVY	64
NÁRAZ	67
VSTUP	74
SOCHY.....	77
NAJLEPŠÍ HUDOBNÍK	79
OBRANCA.....	83
ZLATÉ MESTO	85
ZLATÁ JAŠTERICA.....	92
MÚMIE	97

ZLATÉ RUKY.....	103
NÁPOJ LÁSKY.....	115
OSY.....	124
ZLODEJI.....	131
POTOPENÉ MESTO	136
KLONOVANÉ PIJAVICE.....	139
ZELENÝ ANJEL.....	141
HUALAZTEPELCOVIA.....	143
KRÁĽ.....	145
CHRÁM SVETLA	151
OKO NA OBLOHE	156
CINQUE TERRE.....	163
DAR	168
TOPÁNKY	173
OHEŇ.....	176
DVE SMRTKY	179
ZÁHRADA.....	182
PIŠTOL'	186
EPILOG	188

DVE SUDIČKY



Boli pri kolíske práve narodeného dievčatka a premeriavali si jedna druhú. Žiadna z nich nechcela začať. Každá z nich totiž vedela, že tá čo začne, má nezadateľné právo posledného slova.

A tak môže alebo podporiť alebo celkom zhať plány tej druhej s práve narodeným dievčaťom.

Práve odbila polnoc. Obidve vedeli, že musia začať.

A obidve začali hovoriť v presne tej istej chvíli.

"Budeš dobrá."

"Budeš zlá."

Jedna zo sudičiek sa obrátila na tú druhú a povedala:

"Obidve sme sudičky. Ty si Zlo a ja som Dobro, ale takto sa nikde nedostaneme. Uvedom si, že to dieťa v tej kolíske je kráľovská dcéra, a teda princezná. A tej nesmieme predurčovať presný osud. Práve preto, že je princezná, tak bude raz všetkým vládnuť, hoci aj len ako kráľovná, teda manželka nejakého súceho ženícha, ktorého by sme jej práve my dve mali prisúdiť, ale žiadna z nás to nechce urobiť. Ale, sestrička moja milá, takto sa nikde nedostaneme. Čo teda navrhuješ ty?"

Obidve na seba dlho pozerali. Vyčkávavo, váhavo, akoby sa každá z nich bála vysloviť to, nad čím rozmýšľala.

Napokon sudička Zlo vyhlásila:

"Sestrička moja milovaná, ty vieš rovnako dobre ako ja, že v každom človeku drieme zlo aj dobro a je len otázkou času, kedy sa ktoré z nich prebudí a kedy ktoré z nich nad

ňou zvíťazí. Mohli by sme k tomu síce dopomôcť, ale my dve samé nemôžeme ovplyvniť čas, kedy sa tak stane.

Čo navrhuješ ty?"

"Dali sme jej do vienka dobro aj zlo. Navrhujem teda taký malý kompromis. Navrhujem, aby sa držala spravodlivosti a vedela sa vždy správne rozhodnúť, komu sa odplatiť dobrom a komu zlom."

Druhá sudička prikývla:

"To je šalamúnske riešenie, ale nemôžem nedodať, aby sa občas nepomýlila, ale predsa len sa dám na cestu kompromisu s tebou. Navrhujem, aby vždy konala podľa svojho svedomia, ale predsa len, aby sa každému vždy odplácala tak, ako si zaslúži."

"Nuž, sestrička moja, prekonávaš sa, ale nech je po tvojom. Dali sme jej do vienka dobro a zlo, dali sme jej do vienka takisto spravodlivosť a skrivodlivosť, dali sme jej do vienka svedomie a konanie bez štipky svedomia. Bude z nej teda celkom obyčajný smrteľník so všetkými cnosťami a necnosťami každého ľudského jedinca."

Obidve sa zasmiali.

"Asi sme to vyriešili najmúdrejšie ako sa len dalo." -
konštatovala sudička Zlo.

Obidve sa rozplynuli.



IBA DIEVČA

Jocelyn Hardingová nikdy nemala v ničom šťastie. Rada však vždy riskovala. A možno práve to jej vždy pomohlo a zachránilo život, hoci si to vôbec neuvedomovala.

Uchádzala sa o miesto. Po prvý raz v živote tak urobila na inzerát. Doposiaľ mala vždy to šťastie, že v ten správny okamih stretla toho správneho človeka, ktorý jej vždy ponúkol to správne miesto. A keď sa jej to zunovalo, jednoducho odišla niekde inde. Nikdy si z toho nerobila ťažkú hlavu. Dnes však sedela u svojej kaderničky a na stole ležal akýsi časopis. Ani sama nevedela, ako sa volá alebo kto ho vydáva. Z nudy ho prelistovala. A takmer na poslednej stránke našla inzerát. Bol tam atraktívny, zjavne veľmi zámožný muž. Text jeho inzerátu bol stručný:

Hľadáme práve teba. Príď na nižšie uvedené adresu ešte dnes.

Jocelyn Hardingová si opísala adresu. Dvihla sa. Vôbec sa nerozpakovala odísť. Vedť so svojou kaderníčkou sa poznala už roky a nebolo to po prvý raz, čo od nej odišla. Ani sa nenamáhala dohodnúť si náhradný termín. Vedela, že ju Viola zoberie hocikedy po hociktorej zákazníčke, ktorú práve obsluhovala, nech by tam čakal ktokoľvek.

Keď prišla na uvedenú adresu, vôbec ju neprekvapilo, že tam bola iba jediná kancelária a v tej sedel práve ten sympatický muž z predposlednej stránky časopisu.

"Tak si prišla. Ďakujem ti. Tvoja úloha bude veľmi jednoduchá. Budeš iba dievča. Moje dievča."

Neprekvapilo ju to. Skôr pobavilo. Nepovedala však nič, iba nemo prikývla.

"Zajtra nastupuješ. Teraz si vybav, čo si ešte nestihla."

Opäť iba prikývla.

Odchádzala.

Ledva za sebou zatvorila dvere, už vedľa nej stáli dvaja policajti. Zastúpili jej cestu.

Otvorili jej dvere, ktorými práve odišla a gestom ju vyzvali, aby do nich opäť vstúpila. Vošla.

Na zemi ležal jej zamestnávateľ. V tratolišti krvi.

"Poznáte ho?" - spýtal sa jeden z policajtov.

"Práve ma zamestnal."

"Ako čo?"

"Ako dievča."

"Aké dievča?"

"Jeho dievča."

Obidvaja policajti si vymenili rýchly pohľad. Nasadili jej putá.



LES



Rytier Guillaume nemal dobrý pocit, keď išiel na koni tým lesom. Nebolo to síce po prvý raz, čo meral cestu tým lesom, ale toho neprijemného a zvieravého pocitu sa nezbavil nikdy. Zároveň si však uvedomoval, že iná cesta k hradu jeho vyvolenej nevedie.

Vedela to aj ona a vedeli to všetci. Nik im nezávidel.

Každý ich mal rád a každý ich láske prial.

Ten deň sa mu však nejako nič nedarilo a on bol zahľbený do svojich myšlienok a nechal na svojom koňovi, aby ho viedol. Ved' už aj ten poznal tú cestu naspamäť. Vôbec si neuvedomil, že kôň nevdojak zišiel z cesty a uberá sa do hĺbky lesa.

Rytier Guillaume sa totiž rozhodol, že dnes požiada dámu svojho srdca o ruku.

Jeho kôň zastal. Ešte chvíľu trvalo rytierovi Guillaumovi, kým si to uvedomil. Rozhliadol sa. Až teraz si uvedomil, že zišiel z cesty. Chcel svojho koňa posúriť, aby sa opäť vrátil na tú správnu cestu, ale zrazu ho zarazil akýsi hlas: "Rytier Guillaume, moja dcéra očakáva, že sa jej ospravedlníš."

Rytier Guillaume sa zasmial.

"Nuž, to by ani nebol taký problém, ak by tu bola, ak by som ju tu videl stáť a ona mi sama povedala, za čo sa jej mám ospravedlniť, ale nevidím tu ani len teba, hoci počujem tvoj hlas."

Jeden strom pred ním sa pohl, zavlnil sa a premenil sa na ľudskú podobu, hoci zostal zarastený do zeme.

Rytier Guillaume márne ucúvol.

"Kto si?"

"Som kráľ tohto lesa, ktorým denne chodievaš. Mojej dcére si však ublížil. Keď si sa vybral na cestu, polámal si jej niekoľko konárov. Nuž, je do teba zaľúbená a tak je nerozvážna. Ale má to jeden háčik. Takú doráňanú si ju už nik za nevestu nevyberie. Iba ak by si tak urobil ty."

"Ja?" - zarazil sa rytier Guillaume.

"Ale veď idem práve dnes požiadať o ruku svoju vyvolenú!"

"To všetko viem. Aj tak však svoj čin môžeš odčiniť iba tak, že požiadaš moju dcéru o ruku."

"A keď ju odmietnem?"

"Nepotrestá ťa ona ,ale ja."

"Tak teda prijímam tvoj trest."

"Zváž dobre, čo hovoríš."

"Už som zvážil. Potrestaj ma teda."

Kráľ lesa vydýchol.

"Oveľa radšej by som ťa videl po boku svojej dcéry, ale sám si si zvolil svoj osud."

Veľký strom rozťahal konáre a premenil sa opäť v strom.

V tom okamihu všetky stromy skameneli. Skamenel aj rytier Guillaume a jeho kôň.

Nik z nich však už netušil, že sa obaja premenili v jeden bizarný skamenený zrastený strom.





OHŇOSTROJ

Mág Postavan mlčal. Pozeral na svojho kráľa a veľmi mu do reči nebolo. Nechcel ho uraziť ani znepokojiť, ale vedel, že mu to nejakým taktným spôsobom bude musieť dať najavo. Poznal dobre svojho kráľa a vedel, aký je náladový. Zároveň si však ale aj uvedomoval, že, ak mu to nepovie on, povie mu to niekto iný a kráľ bude potom viniť jeho, že ho včas nevaroval. Uvedomoval si, že kráľovi Otakarovi nesmierne záleží na zásnubách jeho dcéry. Vedel však aj to, že nedbá na city a pocity svojej dcéry. V princovi Radejovi sa len videl. Vedel, aký je bohatý, vedel, aký je mocný, vedel, aký sú vážení jeho rodičia a vedel, aký cveng má ich slovo pri hociktorom dvore.

Lenže mág Postavan vedel aj to, ako sa ku svojmu bohatstvu a postaveniu dostali.

Vedel veľmi dobre, kto za tým všetkým je. Poznal až praveľmi dobre pomery na tamojšom dvore. A za žiadnu cenu by na ňom nechcel dlieť ani len minútu.

Vedel, že aj oni sú v moci zlého mága. On sám ho volal Kruťas, ale pri dvore princa Radeja ho všetci volali Milodar. Vedel, že si však ani kráľ a kráľovná, Radejovi rodičia, ba, ani on sám, nevedomujú moc mága Milodara. On ho poznal dobre. Už raz sa s ním utkal. A prehral. Utielkol na hrad tunajšieho kráľa. Vedel síce, že ani tu nie je v bezpečí, ale mohol tu aspoň snovať svoju pomstu.

Hútal dlho a napokon ju vyhútal. Vedel totiž, že mág Milodar je v očiach každého po celý deň aj noc dobrý. Len niekoľko okamihov pred polnocou sa menil na Kruťasa a kým nevyhútal zasa nejakú zlobu a pestvo, ktoré niekomu škodilo, bol v moci zla. Až potom sa zasa premenil na láskavého Milodara.

A vedel aj to, že mág Milodar sem príde až tesne pred polnocou, aby zasa vyviedol niečo zlé.

A práve to mág Postavan zakalkuloval presne do svojej pasce. Teraz sa naklonil ku svojmu kráľovi a povedal mu potíšku, lebo videl, že kráľ sa dobre zabáva:

"Kráľ môj, vidím, že sa dobre zabávaš. Chcem však, aby sa dobre zabávala aj nevesta so ženíchom. Dovoľ mi teda, prosím ťa, aby som presne o polnoci urobil jeden zo svojich trikov."

Kráľ bol v dobrom rozmare a so smiechom prikývol:

"Ale bezo všetkého! Súhlasím, len sa snaž, aby si nepokazil dobrú náladu, ktorá na zásnubnom večierku mojej dcéry panuje."

Mág Postavan iba prikývol a rýchlo sa vzdialil do svojich komnát. Prechádzal z jednej do druhej a všetko znášal do tej prostrednej. Chvíľu niečo kutil a napokon sa začal šťastne usmievať. Podarilo sa mu práve to, čo chcel a o čo sa po celý ten čas usiloval. Vedel však, že sa o tom nesmie mág Milodar do svojho vstupu dozvedieť. Mohol by mu všetko pokaziť a jeho kúzla mágie porušiť.

Ešte neodbila polnoc, keď sa mág Postavan s celou svojou výzbrojou ukrytou pod svojím plášťom mága, posiatym zlatými hviezdami, prikradol do hodovnej siene. Vedel, že musí byť v strehu a že musí začať ako náhle zbadá vstupovať mága Milodara. Stál trocha v ústraní, ale tak, aby mal prehľad o všetkom dianí v hodovnej sále a aby sem, bez jeho vedomia, nevlázla ani len myš.

Zbadal ho ihneď, ako náhle zlý mág Kruťas vstúpil. V tom istom okamihu mág Postavan potľapkal svoje vrecko. Zrejme sa tam niečoho dotkol, lebo v tom istom okamihu sálu ožiarili zvláštne strely ohňostroja.

Všetky boli jasné. Iba zopár z nich bol čiernych. Tieto čierne strely krúžili okolo hláv niekoľkých ľudí, ale ani to si nik neuvedomoval. Každý bol mágovým ohňostrojom nadšený. Nik si však neuvedomil, že hneď prvá mágova strela zasiahla mága Kut'asa.

O niekoľko okamihov sa strely čierneho ohňostroja vytratili a všade vystreľovali iba strely jasného

ohňostroja a rozprskávali sa na všetky strany.

Mág Kruľas sa zapojil do družnej zábavy. Mág Postavan spokojne prikývol. Pomaly pristúpil ku svojmu kráľovi.

Aj ten nadšene tleskal. Oslovil ho:

"To sa ti naozaj podarilo, mág Postavan." - pochválil ho.

"Áno, kráľ môj, podarilo. Už nikdy na tohto mága nebude treba použiť čierny ohňostroj. Už je vyliečený.

Zlo padlo a už ostáva len dobro."

Mág Postavan sa obrátil a spokojne odchádzal.

Kráľ iba mávol rukou. Ihneď na mágove slova zabudol.



Stálo ho to nesmiernu námahu. Napokon sa mu to však predsa len podarilo. Sedel práve na okraji akejsi studne a opieral sa, s hlavou sklonenou, o palicu.

"Volal si ma?" - ozvalo sa pred ním.

Vzhladol. Spoznal ju. Bola to jeho veštica.

Veľmi pomaly zakrútil hlavou.

"Nevolal som ťa, ale keď už si tu, azda by si mohla povedať, koľkú cestu ešte budem musieť vážiť, kým dosiahnem tebou predurčený cieľ?"

"Nuž, práve si ho dosiahol."

"A kde je tá moja vyvolená... láska?"

Veštica naňho dlho pozerala, napokon predsa len prehovorila:

"Azda som ti to predsa len mala povedať už vtedy. Mala som ti povedať, že ju stretneš na sklonku svojej cesty."

"Práve si ale povedala, že som svoj cieľ už dosiahol. Som teda na sklonku svojej cesty?"

"Si."

"A kde je ten môj cieľ?"

"To som ja."

Chvíľu na ňu nechápavo pozeral. Vystrel ruku.

Keď sa dotkla jeho ruky, bola chladná. Bol mŕtvy.

"Škoda. Hovorila som ti, že sa dočkáš svojho cieľa
na sklonku svojej cesty."

Odchádzala.

